14224

நமது தேசியக் கொடி

வெ. சாமிநாத சர்மா

(1964)

நமது தேசியக்கொடி வளர்ந்த கதை

1908-ல்

1916-ல்

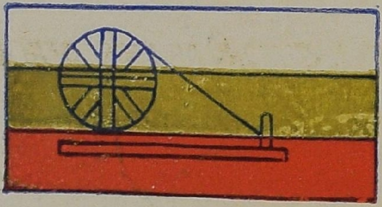

1921-ல்

1931-ல்

1947-ல்

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுரம்—23

நமது தேசீயக் கொடி

எழுதியது:

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

(தொடக்கம 1936)

புதுக்கோட்டை :: திருச்சி ஜில்லா

முதற் பதிப்பு: ஜனவரி 1950
இரண்டாம் பதிப்பு: செப்டம்பர் 1955
மூன்றாம் பதிப்பு: பிப்ரவரி 1961
நான்காம் பதிப்பு: மார்ச்சு 1964
பதிப்பு: உரிமை பெற்றது.

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
புதுக்கோட்டை, திருச்சி ஜில்லா.

ஆசிரியர் முகவரி:

20, மலோனி ரோடு,

தியாகராய நகர், சென்னை—17.

விலை: எழுபத்தைந்து நயே பைசே

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரிண்டிங் சர்வீஸ், புதுக்கோட்டை.

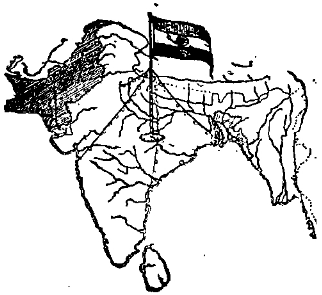

1. வரலாறு

உலகத்தில் சுதந்திரமாயுள்ள ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களும், தங்கள் தேசீயக்கொடி உயரப் பறப்பதைக் கண்டு ஆனந்தமடைகிறார்கள்; அதற்கு வந்தனை செய்கிறார்கள். அப்படியே தங்கள் தேசீய கீதம் பாடப்படுகிறபோது மரியாதையாக எழுந்து நிற்கிறார்கள்; அவர்களின் கண்ணிமைகள் ஒன்று சேருகின்றன; புறக்கண் மூடுவதனால், அகக்கண் திறந்து, தங்களைப் படைத்த தாய்நாட்டை மொத்தமாகப் பார்க்கிறது. இன்னும், தங்களுடைய தேசீய மொழி பேசப்படுகிறபோது, அவர்களையறியாமலே ஒருவித சகோதர உணர்ச்சி உண்டாகிறது. இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன?

சுதந்திரமாயுள்ளது எதுவோ, உயர்ந்ததொரு லட்சியத்தைக் கைக்கொண்டுள்ளது எதுவோ, நாகரிகச் செழுமையுடன் கூடியிருப்பது எதுவோ, அதுதான் உண்மையான நாடு. அதன் எல்லையும் ஜனத்தொகையும் மிகவும் குறைவாயிருக்கலாம். இருந்தாலும் மேற்சொன்ன மூன்று லட்சணங்களும் அதற்கு இருக்கும் பட்சத்தில், சர்வதேச மேடையில் அதனுடைய மதிப்பு உயர்ந்து நிற்கிறது; அதனுடைய அபிப்பிராயங்கள் கவனத்துடன் கேட்கப்படுகின்றன.

இந்த மூன்று லட்சணங்களையும் சூட்சுமமாகத்தான் உணர முடியும்; ஸ்தூலமாகப் பார்க்க முடியாது. இதனுலேயே, இவற்றின் பிரதிநிதிகள் போல் மூன்று சின்னங்களை ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிருர்கள் அறிஞர்கள். சுதந்திரத்தைக் குறிப்பது கொடி; லட்சியத்தைக் காட்டுவது கீதம்; நாகரிகத்தைப் புலப்படுத்துவது மொழி. கொடி, கீதம், மொழி இம்மூன்றையும் போற்றுவது, சுதந்திரம், லட்சியம், நாகரிகம் இம்மூன்றையும் போற்றுவதேயாகும்.

இம்மூன்றனுள்ளும் அந்தஸ்து வித்தியாசம் இல்லையென்ருலும், முதலாவதாகச் சொல்லப்பட வேண்டியது கொடியேயாகும், இதுவே, மற்றைய இரண்டுக்கும் மூலமாயுள்ளது என்று கூடச் சொல்லிவிடலாம், எப்படி? கொடி எதைக் குறிக்கிறது? சுதந்திரத்தை. சுதந்திரமில்லாவிட்டால் லட்சியம் ஏது? நாகரிகம் ஏது? சுதந்திரமாயிருந்தால் தான் ஒரு லட்சியத்தைக் கைக்கொள்ள முடியும்; நாகரிகத்தைப் போற்றிக் காப்பாற்ற முடியும். எனவே, பின்னைய இரண்டுக்கும் வழிகாட்டியாயிருப்பது முன்னைய சுதந்திரமே. அப்படியானுல் சுதந்திரத்தின் சின்னமாயுள்ள கொடியைப் பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமில்லையா?

கொடியானது சுதந்திரத்தின் அடையாளமாக மட்டும் இல்லை; அந்தச் சுதந்திரத்தை அடைவதற்கான வழிகாட்டியாகவும் இருக்கிறது. இதுதான் கொடிக்குள்ள தனிச்சிறப்பு. புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற விழைந்தவர்களும், இருக்கிற சுதந்திரத்தை இழந்துவிடாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ள முனைந்தவர்களும், தங்களை அடக்க வந்த சக்திகளோடும் ஒடுக்க வந்த சக்தி

களோடும் முறையே போராடிய காலத்தில், கொடியையே முன்னிலைப்படுத்திப் போராடி வந்திருக்கிறார்கள். சுதந்திரத்திற்காக நடைபெறும் யுத்தங்களில் மட்டுமல்ல, வேறு காரணங்களுக்காக நடைபெறும் யுத்தங்களில் கூட கொடியே முன்வந்து நிற்கிறது. யுத்தம் துவங்குகிறபோதும் கொடி தூக்கப்படுகிறது; அப்படியே சமாதானம் கோருகிற போதும் கொடி தூக்கப்படுகிறது. யுத்தத்திற்கும் கொடி; சமாதானத்திற்கும் கொடி. அப்படியே சுதந்திரத்தைப் பெறச் செய்வதும் கொடி; அதனைக் காப்பாற்றச் செய்வதும் கொடி. பெற்றுக்கொடுப்பதனாலும் காப்பாற்றிக் கொடுப்பதனாலும், கொடி இருமடங்கு பெருமையுடையதாகின்றதல்லவோ?

சுதந்திரமில்லாத மக்களுக்கு, தனியான கொடி இல்லையா என்று வாசகர்கள் கேட்கலாம். இல்லை; நிச்சயமாக இல்லை. சுதந்திரமில்லாத மக்களுக்குத் தனித்துவமே இல்லாதபோழ்து, தனிக்கொடி எங்கிருந்து ஏற்படப் போகிறது? அவர்கள், தங்களை ஆளுகின்றவர்களுடைய ஆதரவு நிழலிலே வசிக்கின்றவர்கள் தானே? அவர்களுடைய வாழ்க்கை இரவல் வாழ்க்கைதானே? கொடியே அவர்களுக்கில்லாதிருக்க, அவர்களுக்கென்று சொந்தமான கீதம் ஏது? மொழி ஏது? நாமே, இந்தியர்களாகிய நாமே, 1947-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் பதினைந்தாந்தேதி வரை இந்த நிலையில்தானே இருந்தோம்? நமது என்று உரிமையோடு சொல்லிக்கொள்ளக் கூடிய கொடியோ, கீதமோ, மொழியோ நமக்கு இல்லாமல் தானே இருந்தது? ஆனால் இந்தப் பழங்கதையைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்து இப்பொழுது நமது மனத்தைப் புண்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுவதில்லை.

கொடியினுடைய சரித்திரம் மிகவும் பழமையானது. ஆதி காலத்தில் நாகரிகத்துடன் வாழ்ந்திருந்த எகிப்து என்ன, பாபிலோனியா என்ன, கிரீஸ் என்ன, ரோமாபுரி என்ன, இவைகளுக்குத் தனித்தனி தேசீயக் கொடிகள் இருந்தனவென்று சரித்திரத்தில் படிக்கிறோம். நமது தமிழ் நாட்டிலும், சேரவேந்தருக்கு விற்கொடியும், பாண்டிய மன்னருக்கு மீன் கொடியும், சோழ அரசருக்குப் புலிக் கொடியும் இருந்தன அல்லவா? இந்தக் கொடிக்காக வாழ்ந்தவர் எத்தனை பேர்? வீழ்ந்தவர் எத்தனை பேர்? அவர்களுடைய ஆன்மா சாந்தியடைக!

இந்தியாவுக்கென்று சொந்தமாக ஒரு தேசீயக் கொடி இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம், 1908-ஆம் வருஷம் வெளி நாடுகளில் வசித்துக் கொண்டிருந்த சில தேச பக்தர்களிடையே முதன் முதலாக ஏற்பட்டது. இவர்களில் பலர், தாங்கள் கொண்டிருந்த தேச பக்தியின் விளைவாகவே வெளி நாடுகளில் வசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுடைய இந்த எண்ணத்தை உருவாக்கிச் செயல்படுத்தியவர்—முதன் முதலாக தேசீயக் கொடியைப் பறக்க விட்டவர்—காமா என்னும் அம்மையார். இவர் வரலாற்றை முதலாவது அனுபந்தத்தில் காண்க

1906-ஆம் வருஷத்திலிருந்தே இந்தியாவில் சுய ஆட்சிக் கிளர்ச்சி அரும்புவிட்டுக் கொண்டு வந்ததென்பதையும், வங்காளப் பிரிவினை காலத்தில் இது வலுப்பெற்றதென்பதையும் நேயர்கள் அறிவார்கள். இந்தக் கிளர்ச்சியுடன் கூடவே, தேசீயக்கொடி ஒன்று இன்றியமையாதது என்ற எண்ணமும் வளர்ந்தது. பின்னர் இந்தச் சுய ஆட்சிக்கிளர்ச்சியை உரமிட்டு வளர்த்தனர் பலர். இவர்களில் லோகமான்ய திலகரையும் அன்னி

பெசண்டம்மையாரையும் முக்கியமானவர்களாகக் குறிப்பிட வேண்டும். 1916-17-ஆம் வருஷங்களில் இவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற 'ஹோம் ரூல்' இயக்கத்தின் போது, ஒரு வித தேசீயக் கொடி உபயோகிக்கப்பட்டது. ஆனால் இது ஜனங்களுக்கு உற்சாகந் தருவதாயில்லை. மேற்படி இயகத்தை நடத்தி வந்த தலைவர்களுக்கிருந்த செல்வாக்கின் அளவுக்குதான் இந்தக் கொடியின் செல்வாக்கும் இருந்தது.

காந்தியடிகள், 1921-ஆம் வருஷம் இந்திய அரசியலில் முக்கிய பங்கெடுத்துக் கொள்ளத் துவங்கினர். அது முதற் கொண்டு இந்தியாவின் அரசியல் போக்கு வேறு வழியில் திரும்பியது. இந்தத் திருப்பம், இந்திய கலாசாரத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டிருந்தது. உடை, பேச்சு முதலிய எல்லாவற்றிலும் இந்தியர்கள் இந்தியர்களாகவே நினைக்கவும் வாழவும் முற்பட்டனர். சுமார் இருபத்தைந்து வருஷத்திற்கு மேலாக, காந்தியடிகள் தலைமையில் சுதந்திரப் போராட்டம் நடைபெற்றது.

இந்தப் போராட்டத்தின் ஆரம்ப காலத்திலேயே காந்தியடிகள், தேசீயக் கொடியின் அவசியத்தை நன்கு உணர்ந்தார். எழுதுகிறார்:—"கொடியானது, எல்லா நாடுகளுக்கும் இன்றியமையாதது. லட்சக் கணக்கான பேர் அதற்காக உயிர் துறந்திருக்கிறார்கள். ஒரு விக்ரகத்தை வழிபடுவது போலத்தான் அது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதனை அழிப்பது மிகவும் பாவமாகும். ஏனென்றால் ஒரு கொடியானது. ஒரு லட்சியத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது."[1]

காந்தியடிகளுடைய முயற்சியின் பேரில் ஒரு

1 யங் இந்தியா—13-4-1921.

தேசீயக் கொடி தயாரிக்கப்பட்டது. ஒன்றன்கீழொன்ருக வரிசைக் கிரமத்தில், மேலே வெண்மை, நடுவே பச்சை, கீழே சிவப்பு, நடுவிலுள்ள பச்சையின் மீது நீல வர்ணத்தில் கைராட்டினம், இந்த அமைப்போடு கூடியிருந்தது மேற்படி கொடி. வெண்மை நிறம் சிறுபான்மையோராயுள்ள பல சமூகத்தினரையும், பச்சை நிறம் முஸல்மான்களையும், சிவப்பு நிறம் ஹிந்துக்களையும் முறையே குறிக்கின்றதென்றும், கைராட்டினம், எல்லா ஜனங்களுடைய ஜீவனோபாயத்தையும் குறிக்கிறதென்றும், இப்படிச் சமூகப் பிரிவினையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு வியாக்கியானம் இந்தக் கொடிக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது. அதாவது இந்தியாவிலுள்ள பல்வகைச் சமூகத்தினரும் இந்தக் கொடியின் கீழ் ஒன்றுபட்டிருக்க வேண்டுமென்பது காந்தியடிகளின் நோக்கம்.

ஆனல் இந்தக் கொடி அமைப்புக்குப் பலமான ஆட்சேபங்கள் எழுந்தன. சிறப்பாக, சீக்கியர்கள், தாங்கள் ஒரு முக்கியமான சமூகத்தினரா யிருந்தும், தங்களுக்குக் கொடியில் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படவில்லையென்று குறைகூறினர். இதனல், தேச மகா ஜனங்களின் பிரதிநிதி சபையாக இருந்து சுதந்திரப் போராட்டத்தை நடத்தி வந்த காங்கிரஸானது, உத்தியோக தோரணையில் இந்தக் கொடியை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருந்தது. இருந்தாலும், காந்தியடிகளே இந்தக் கொடியை பிரேரித்திருந்ததனல், எல்லாக் காங்கிரஸ் கூட்டங்களிலும் இதுவே உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தது.

தெரிந்தோ, தெரியாமலோ 1923-ஆம் வருஷம், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார், இந்தக் கொடிக்கு ஒரு செல்வாக்கை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தனர். மேற்படி வருஷம் மே மாதம், நாகபுரியில், காங்கிரஸ் தொண்டர் படை

யொன்று, தேசீயக்கொடி தாங்கிக் கொண்டு, ஐரோப்பியர் பெரும்பாலோராக வசிக்கும் பகுதிக்கு ஊர்வலமாகச் சென்றது. இதைப் போலீஸார் தடுத்தனர். ஊர்வலத்தினரோ, தங்களுக்கிஷ்டமான இடத்திற்குக் கொடி எடுத்துச் செல்ல உரிமையுண்டு என்று சாதித்தனர்; சத்தியாக்கிரகம் செய்தனர். இதன் விளைவாகத் தொண்டரிற் பலர் கைதி செய்யப்பட்டனர். முதன் முதலாகக் கைதியானவர் சுபத்திராதேவி யென்ற அம்மையார். இவரைத் தொடர்ந்து பலர் சிறை புக்கனர்; அநேக இன்னல்களை அனுபவித்தனர்.

நாகபுரியில் துவங்கிய கொடி சத்தியாக்கிரகம் வெகு விரைவில் அகில இந்திய இயக்கமாக வளர்ந்தது. அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியும் 1923-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 8, 9, 10 தேதிகளில் நாகபுரியில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் இதற்குத் தனது பூரண ஆதரவை அளித்தது, கடைசியில் கொடி தாங்கிச் செல்லும் உரிமையை அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டதன் பேரில், இயக்கம் நின்றது. தேசீயக் கொடிக்கு வெற்றி!

நாகபுரி கொடி சத்தியாக்கிரகத்தின் விளைவாக தேசீயக் கொடிக்கு அபரிமிதமான சொல்வாக்கு உண்டாயிற்று. அதன் அவசியத்தையும் புனிதத் தன்மையையும் எல்லாரும் உணர்ந்தனர். காங்கிரஸுக்கு விரோதமாயிருந்தவர்கள் கூட, சர்க்கா (கைராட்டின) கொடியையே தேசீயக் கொடியாக அங்கீகரித்துக் கொண்டனர். 1931-ஆம் வருஷம் வரை இந்தக் கொடி அமைப்பே இருந்து வந்தது.

இந்த வருஷம்—1931-ஆம் வருஷம்—காங்கிரஸ் அங்கீகாரத்தின் பேரில் கொடியின் அமைப்பு மாற்றப்

பட்டது; வர்ணங்களுக்கும் வேறு வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டது. எப்படியென்று பார்ப்போம்.

ஒன்றுக்குக் கீழ் மற்றொன்ருக வரிசைக் கிரமத்தில் முதலில் ஆரஞ்சு நிறம்; இரண்டாவது வெளுப்பு நிறம்; மூன்ருவது பச்சை நிறம்; வெளுப்பு நிறத்தின் மீது நீல நிறத்தில் சர்க்கா. மூன்று நிறங்களும் முந்திப்போல் சமூகங்களைக் குறிப்பனவல்ல என்றும் குணச்சிறப்புக் களையே குறிப்பன என்றும் கூறப்பட்டன. ஆரஞ்சு நிறம் தைரியத்தையும் தியாகத்தையும், வெண்மை நிறம் சமாதானத்தையும் சத்தியத்தையும், பசுமை நிறம் தன்னம்பிக்கையையும் ஆண்டகைமையையும் முறையே குறிக்கின்றனவென்று கொள்ளப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு கொடியைப் பற்றின சமூகப் பிரச்னை அறவே ஒழிந்தது. எல்லாச்சமூகத்தினருக்கும் பொது வானதே இந்தத் தேசீயக் கொடி என்று எல்லாராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. நடுவில் பொறிக்கப்பட்ட சர்க்காவோ, பாமர ஜனங்களுக்கு, அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையைத் தருவதாக இருக்கிற தென்று வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டது. உண்மை யில், இந்திய தேசீயக்கொடி பிறந்தது இந்த 1931-ஆம் வருஷத்தில் தான் என்று சொல்லவேண்டும்.

1931-ஆம் வருஷம் முதல் 1947-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் பதினைந்தாந்தேதி வரை, மேற்சொன்ன அமைப்புடன் கூடிய கொடியே தேசீயக் கொடியாக இருந்து எல்லாருடைய வணக்கத்தையும் பெற்று வந்தது. இந்தப்பதினைந்தாந்தேதி, நமது இந்தியா சுதந் திரம் பெற்றது. நமக்கு, தனி அந்தஸ்து ஏற்பட்டது. இந்த அந்தஸ்துக்கேற்ருற்போல் நமக்கென்று தனி யாகக் கொடியும், கீதமும், மொழியும் இருக்க வேண்டிய அவசியத்தை நமது தலைவர்கள் உணர்ந்தார்கள், இதற்

காக அவர்கள் புதிதாக எதையும் சிருஷ்டிக்கவில்லே. பழையனவற்றையே புதியனவாக மாற்றிக் கொண்டார்கள். கவி சிரேஷ்டராகிய ரவீந்திரநாத் டாகூர் இயற்றிய 'ஜன கண மன' என்ற கீதம் நீண்ட காலமாக எல்லோராலும் பாடப்பட்டு வந்தது. இதனையே இசைப் பொருத்தத்துடன் தேசிய கீதமாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள், இதே பிரகாரம், காந்தியடிகள், இந்தியாவின் அரசியலில் ஈடுபட்ட காலத்திலிருந்து ஹிந்தி மொழியே அகில இந்திய மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்து வந்தார். அதனையே—ஹிந்தி மொழியையே—தேசிய மொழியாக ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஆரஞ்சு, வெண்மை, பசுமை ஆகிய மூன்று நிறங்களோடு கூடிய சர்க்கா கொடியில் ஒரே ஒரு மாற்றத்தை மட்டும் செய்து, அதனையே தேசீயக்கொடியாக அங்கீகரித்துக் கொண்டார்கள். எப்பொழுதுமே நம்முடைய இந்திய நாகரிகம், புதிய புதிய அமிசங்களை அவ்வப்பொழுது ஏற்றுக்கொண்டு வந்தபோதிலும், பழமையின் தொடர்பைக் கூடிய மட்டில் பற்றிக்கொண்டிருக்கும் தன்மையது என்பதை வாசகர்கள் இங்குக் கவனிக்கவேண்டும்.

நமது தேசீயக்கொடி எந்த விதமான சிறிய மாற்றத்தை யடைந்தது? சர்க்காவுக்குப் பதில் சக்கரம் பொறிக்கப்பட்டது. அவ்வளவுதான். மூன்று நிறங்களும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. எனவே இப்பொழுது நமது தேசீயக்கொடியாக, சுதந்திரக் கொடியாக, தாயின் மணிக்கொடியாக விளங்குவது, ஒன்றன் கீழ் ஒன்ருக வரிசைக் கிரமத்தில் மேலே ஆரஞ்சு, நடுவில் வெளுப்பு, கீழே பச்சை, வெளுப்பான பாகத்தில் நீலநிறத்தில் சக்கரம், இந்த அமைப்புடன் கூடிய கொடியே யாகும். 1947-ஆம் வருஷம் ஜுலை

மாதம் இருபத்திரண்டாந்தேதி கூடிய அரசியல் நிர்ணய சபை, நமது தேசீயக் கொடியின் அமைப்பு மேற்கண்ட விதமாக இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தது.

2. உட்கருத்து

சர்க்காவுக்குப் பதில் சக்கரம் என்பது ஒரு சிறிய மாற்றமாகத் தோன்றினாலும் இந்த மாற்றத்தில் எவ்வளவோ ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் கருத்துக்களும், மேலே சொன்னபடி, பழமையான நமது நாகரிகத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டவையே.

சர்க்கா, சக்கரமாக மாறியதுபோல், மூன்று நிறங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட வியாக்கியானங்களும் மாறின. அதாவது, ஆரஞ்சு, வெண்மை, பசுமை, ஆகிய மூன்று நிறங்களையும் இப்பொழுது வேறு கண்கொண்டு பார்க்கவேண்டியவர் களாயிருக்கிறோம். இதற்காக. நிறங்களைக் கீழ் வரிசையிலிருந்து கவனிப்போம். அப்படிக் கவனிக்கிறபோது முதலில் பசுமையல்லவோ தென்படுகிறது? பசுமை எதைக் குறிக்கிறது? செழுமையை. அதாவது, விவசாயத் தொழிலை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும், உணவுப் பொருள்களை அதிகமாக உற்பத்தி செய்து, அந்நிய நாடுகளின் உதவியை எதிர் பாராமல் நம்முடைய தேவைகளை நாமே பூர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பன போன்ற கருத்துக் களையெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டி நமக்கு உணர்த்துவதாயிருக்கிறது பசுமை நிறம்.

அடுத்தது வெண்மை. உற்பத்தியாகும் பொருள் களை ஒழுங்காகச் சேகரித்துக் காப்பாற்றி வரவேண்டு மென்பதை இந்த நிறம் உணர்த்துகிறது. வெண்மை

நிறத்தில் மற்ற எல்லா நிறங்களும் அடங்கியிருப்பது போல். அரசாங்கமோ, ஜனங்களோ, தேவையான பொருள்களை தேவையான அளவுக்கு எப்பொழுதும் சேகரிப்பில் வைத்திருக்க வேண்டியது மிகவும் அவசிய மல்லவோ? அப்பொழுதுதானே உணவுப் பஞ்சம் ஏற்படாமலிருக்கும்? எனவே, வெண்மை நிறம், தேசத்தின் சேமிப்பு உணர்ச்சியை நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

அடுத்தது ஆரஞ்சு. இந்த நிறம் துறவைக் குறிக் கிறது. துறவு என்றால் என்ன? கொடுப்பது; நம்மி டத்திலேயுள்ள மேலான தன்மைகளையெல்லாம் பிறருக்குப் பயன் படுத்துவது. உற்பத்தி செய்து காப்பாற்றி வரும் பொருள்களை, எல்லோருக்கும் ஒழுங் காகக் கிடைக்கும்படி செய்வது. பொருளைச் சம்பாதிப் பதைக் காட்டிலும், அந்தப் பொருளைக் காப்பாற்றி வருவதைக் காட்டிலும். அந்தப் பொருளை நேரிய முறையில் செலவிடுவதில்தான் ஒரு பொருளாளியினு டைய திறமை இருக்கிறதென்று அறிஞர்கள் கூறுவார் கள். செலவிடுவது என்பது, கடைசி பட்சமாக நிகழ் கின்ற செயலேயானாலும், அதுவே முக்கிய மானதா கவும் முதலாவதாகவும் கொள்ளப்படுவதனாலேயே, ஒழுங்கான விநியோகத்தைக் குறிக்கும் ஆரஞ்சு நிறத் திற்கு முதல் ஸ்தானம் கொடுக்கப்பட்டதுபோலும்.

திருவள்ளுவர், இறைமாட்சி என்ற அதிகாரத்தில், "இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்லது அரசு" என்று கூறுகிறார். இந்த அரிய குறளின் கருத்தை உணர்த்துவதே நமது தேசியக்கொடி என்று சுருக்கமாகக் கூறலாம்

கொடியின் வெண்மையான பாகத்தில் சக்கரம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறதல்லவா, இதற்கு அசோக

சக்கரம் என்று பெயர். நமது நாட்டில் கி.மு. மூன்ருவது நூற்ருண்டில் அசோகன்[1] என்ற சக்கரவர்த்தி பாடலி புரத்தை[2]த் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தான். இவன் அறநெறி தவருத மன்னன். அற வழியிலேயே நின்று தனது ராஜ்யத்தை விரிவு படுத்தினுன். இவன் பனரஸ் என்று அழைப்படுகிற காசி மாநகருக்கு வடக்கே நான்கு மைல் தொலைவிலுள்ள சாரநாத் என்ற இடத்தில் ஒரு ஸ்தம்பம் நிறுவி, அதில் புத்த மதத்தைப் பிரசாரம் செய்விக்கின்ற முறையில் ஒரு சாஸனம் எழுதுவித்தான். ஏனென்ருல், இவன் புத்த மதத்தை அனுஷ்டித்தவன். அந்த மதத்தை இந்தியாவில் வேரூன்றச் செய்தவனும் வெளி நாடுகளில் பரவச் செய்தவனும் இவனே. புத்தர் பிரான் முதன் முதலாக உபதேசம் செய்யத் தொடங்கியது சாரநாத்தில்தான். இதனுலேயே இங்கு ஒரு ஸ்தம்பம் நிறுவச் செய்தான் அசோகன்.[3] சிற்பக் கலையின் சிறப்புக்குச் சிறந்த உதாரணமாக இருக்கும் இந்த ஸ்தம்பத்தின் உச்சிப் பாகத்தை, மேல், இடை, அடி என்று மூன்று பகுதி களாகப் பிரிக்கலாம். மேல் பகுதியில் நான்கு சிங்கங் கள் நான்கு திக்குகளை முறையே நோக்கிய வண்ணம், ஒன்றின் முதுகை மற்ருென்ருேடு இணைத்து வைத்துக் கொண்டு, வாய்திறந்து கர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கிற பாவனையில் வட்ட வடிவமாயுள்ள ஓர் அடித்தளத்தின் மீது நின்று கொண்டிருக்கின்றன. வட்ட வடிவமான அடித்தளந்தான் இடைப்பகுதி. இதில் நான்கு சிங்கங் களும் கால்களை நன்ருக ஊன்றிக்கொண்டிருப்பதற்கு

1 அசோகன் ஆண்டது கி. மு. 274—236.

2 தற்போது பாட்னு என்று அழைக்கப்படுவது; பீஹார் மாகாணத்தின் தலைநகரம்.

3 இந்த ஸ்தம்பம் இப்பொழுது சிலமாகிக் கிடக்கிறது. இதன் உச்சிப்பாகம் மட்டும் இங்குப் பொருட்காட்சி சாலையில் பந்தோபஸ்தாக வைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

நேர் கீழே நான்கு சக்கரங்கள் இருக்கின்றன; அதாவது சிங்கங்கள், சக்கரங்கள் மீது கால்களைப் பதிய வைத்துக் கொண்டிருக்கிற மாதிரி. ஒரு சக்கரத்துக்கும் மற்றொரு சக்கரத்துக்கும் நடுவே, வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிற ஒரு குதிரை, ஓர் எருது, ஒரு யானை, ஒரு சிங்கம் ஆகிய நான்கும் ஒன்றைப் பின்தொடர்ந்து மற்றொன்று இருக்கிற மாதிரி காட்சியளிக்கின்றன. இந்த நான்கு மிருகங்களும் மேலே நிற்கும் நான்கு சிங்கங்களும் கம்பீரமாகத் தோற்றமளிக்கின்றன! மணிக்கணக்கில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். இருக்கட்டும்.

அடித்தளத்திற்குக் கீழே பதினாறு இதழ்களுடன் கூடிய தாமரை ஒன்று மலர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்தத் தாமரை மலர் தலைகீழாக, அதாவது இதழ்களெல்லாம் கீழ்ப்பக்கம் விரிந்திருக்கிறமாதிரி அமைந்திருக்கிறது. இதுதான் உச்சிப்பாகத்தின் அடிப் பகுதி. இப்படி மூன்று பகுதிகளோடு கூடிய உச்சிப் பாகம், அசோகன் காலத்தில் எந்தக் கருத்துடன் அமைக்கப் பட்டதென்பதைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி இங்கு நமக்குத் தேவையில்லை. தற்காலக் கண்கொண்டுதான், பொது நோக்கத்தோடுதான் இதனைப் பார்க்கவேண்டும்; வியாக்கியானமும் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

இந்த மூன்று பகுதிகளையும் கொண்ட உச்சிப்பாகத்தைப் படத்தில் வரைந்து காட்டுகிறபோது, ஒரு பக்கம் அடியோடு மறைந்துபோகுமல்லவா? நான்கு சிங்கங்களுக்குப் பதில் மூன்று சிங்கங்களே தெரியும். இவற்றில் ஒன்று நேர்முகமாகவும் இரண்டு பக்கவாட்டிலும் இருக்கும். அப்படியே சக்கரங்களில், முன் பக்கத்திலுள்ள ஒரு சக்கரமும், இதற்கு இடது பக்கத்தில் குதிரையும், வலது பக்கத்தில் எருதும், இவை மட்டுமே தெரியும். தாமரை இதழ்களில் சுமார் ஆறு மட்டுமே தெரியும்.

மூன்று பகுதிகளில் மேல் பகுதியும் இடைப்பகுதியும் மட்டும் சேர்ந்து, அதாவது மூன்று சிங்கங்களும், ஒரு சக்கரம், குதிரை, எருது இவைகளோடு காணப்பெறும் அடித்தளமும் சேர்ந்து, ஓர் உருவமாகச் சமைந்து, நமது அரசாங்கச் சின்னமாகத் திகழ்கின்றது. தபால் முத்திரை முதலியவை, செலாவணி நோட்டுகள், அரசாங்க தஸ்தவேஜுகள், கட்டடங்கள், ராணுவத்தினரின் உடுப்புக்கள் ஆகிய பலவற்றிலும் இந்தச் சின்னமே அமைந்திருக்கின்றது. தாமரை மலர், இந்தச் சின்னத்தில் இடம் பெறவில்லை; ஆனால் நமது குடியரசினுடைய ராஷ்டிரபதியின் கொடியில் தலைகீழாக இல்லாமல் நேராக இடம் பெற்றிருக்கிறது. தாமரை மலர் குன்றாத செழுமையைக் குறிக்கிறது. இந்தியாவின் தேசீய மலர் எதுவென்று கேட்டால் தாமரையைத்தான் சொல்லவேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் தேசீய மலர் என்பதொன்றுண்டு.

சரி; அரசாங்கச் சின்னத்தின் தாத்பரியம் என்ன? சிறிது விளக்குவோம். மிருகங்களில் ஒன்றுதான் சிங்கம்; ஆனாலும் மிருகங்களுக்கு அரசனாயிருக்கிறது. அதாவது ஒரே சமயத்தில் சாதாரண ஒரு மிருகமாகவும் அந்த மிருகங்களுக்கு அரசனாகவும் இருக்கிறது. அதுபோல் நாமெல்லோரும் ஒரே சமயத்தில் இந்நாட்டுப் பிரஜைகளாகவும் இந்நாட்டு மன்னர்களாகவும் இருக்கிறோம். குடியரசின் அடிப்படைத் தத்துவமே ஆள்வோரும் ஆளப்படுவோரும் ஒருவராயிருப்பது தானே?

தவிர, சிங்கத்தினிடத்தில் சில சிறப்பியல்புகள் இருக்கின்றன. இந்தச் சிறப்பியல்புகள் காரணமாகவே அது, மிருகங்களுக்கு அரசன், மிருகேந்திரன் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகிறது. அப்படியே இந்திய

மக்களாகிய நாம், மற்றெல்லோரைக் காட்டிலும் மேலான தன்மைகளையுடையவராய், மனிதர்களிலே அரசராய் விளங்கவேண்டும். அதுமட்டும் போதாது. அரசரிலே மனிதராகவும் திகழவேண்டும். அப்பொழுது தான் உலகம் நம்மை மதிக்கும்; நம்மைப் பின்பற்றவும் செய்யும். ''நயனொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார் பண்பு பாராட்டு முலகு'' என்பது திருக்குறள்.

சிங்கங்கள் நான்கும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து கொண்டிருக்கின்றன; ஆனால் வெவ்வேறு திசைகளை நோக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதுபோல் இந்திய மக்களாகிய நாம் ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராட்டாமல் சமத்துவத்துடனும் ஒற்றுமையுடனும் இருக்க வேண்டும். உலகத்து நானா பிரச்னைகளையும் நேர்மை யுடன் நோக்கவேண்டும். எந்த ஒரு நாட்டின் சார்பு பற்றியும் நாம் நிற்றல் கூடாது. உலக மக்களிடத்தில் நாம் அன்பு செலுத்தவேண்டும்; அப்படியே உலக மககளின் அன்பையும் நாம் பெறுதல் வேண்டும்.

நான்கு சிங்கங்களில் ஒவ்வொன்றும் எதன்மீது தனது கால்களை ஊன்றிக் கொண்டிருக்கிறது? சக்க ரத்தின் மீதல்லவா? சக்கரம் எதைக் குறிக்கிறது? தருமத்தை. தரும சக்கரம் என்றே சொல்வார்கள். அதுபோலவே, நமது சொந்த வாழ்க்கையும் சமுதாய வாழ்க்கையும் தருமத்தையே அடிப்படையாகக் கொண் டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த வாழ்க்கை இன்பமுடையதாயிருக்கும். ''அறத்தான் வருவதே இன்பம்; மற்றெல்லாம் புறத்த, புகழும் இல'' என்கிறார் வள்ளுவர்.

நான்கு சிங்கங்களுக்குக் கீழே நான்கு மிருகங்கள் உண்டல்லவா, இவை எதைக் குறிக்கின்றன? சாதா ரணமாக நாம் பேச்சு வழக்கில், சிங்கப் பார்வை, எருது

நடை, யானை பலம், குதிரை வேகம் என்று சொல்கிறோம் நேரிய பார்வையையும், நிமிர்ந்த நடையையும், உடல் வலிமையையும், வேகமாகச் செயலாற்றுந் திறனையும் முறையே குறிப்பதற்காகவே இப்படிச் சொல்கிறோம். யாருக்கு இந்தப் பண்புகள் இருக்கும்? மனத்துக்கண் மாசிலராயிருப்பவருக்கு. இப்படியிருப்பவர்கள்தான் சான்றோர்; மகாத்மாக்கள்.

மேற்சொன்ன நான்கு மிருகங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கு முன்னும் சக்கரம்; பின்னும் சக்கரம். மகாத்மாக்களாயிருக்கப் பட்டவர்கள், தருமத்தையே பின்பற்றுகிறார்கள்; இதனால் தருமம் இவர்களைப் பின்பற்றுகிறது. அதாவது, அறவழியிலே செல்ல விழைவோர் இவர்களையே பின்பற்றுகிறார்கள். உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டு என்பதல்லவோ பழைய வாசகம்?

தவிர இந்த மகாத்மாக்கள், முந்தியும் தருமத்தைச் செய்து வந்தார்கள்; இனியும் தருமத்தையே செய்து வருவார்கள். அறவழியே நிற்கும் மகாத்மா பரம்பரையொன்று நமது நாட்டில் எப்பொழுதும் உண்டு. மற்றும் இந்த மகாத்மாக்கள் தருமத்திலேயே பிறக்கிறார்கள்; தருமத்திலேயே வாழ்கிறார்கள்; தருமத்திற்காகவே வாழ்கிறார்கள். இன்னும் இந்த மகாத்மாக்கள், சத்தியத்தையே கடைப்பிடிக்கிறார்கள். இதனால்தான் இவர்கள் நிச்சயமான வெற்றியை யடைகிறார்கள், சத்தியமானது ஆரம்பத்தில் எத்தனை விதமான இடையூறுகளைச் சந்தித்தபோதிலும் இறுதியில் அதுவே வெற்றியடைகிறது. சத்திய வாழ்க்கையே வெற்றிகரமான வாழ்க்கையென்பது நமது முன்னோர்களின் கோட்பாடாயிருந்து வந்தது. நாமும் இத்தகைய வாழ்க்கையையே நடத்தவேண்டும். அடித்தளத்திற்குக் கீழே "ஸத்தியமேவ ஜயதே" என்ற வாசகம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதன் உட்கருத்து இதுதான்.

ஆக, மேலே நான்கு சிங்கங்களையும் அவைகளுக்கு அடியிலே யானை, எருது குதிரை, சிங்கம் ஆகிய நான்கு மிருகங்களையும், இந்த மிருகங்களுக்கு நடுநடுவே நான்கு தரும சக்கரங்களையும், இவையனைத்திற்கும் கீழே "ஸத்தியமேவ ஜயதே" என்றவாசகத்தையும் கொண்ட அரசாங்கச் சின்னத்தின் சுருங்கிய தாத்பரியம் என்ன வென்றால், இந்தியாவின் லட்சியம், சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் கடைப்பிடிப்பதன் மூலமாகவே வெற்றி காண்பது, இந்தச் சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் உலகத்திடையே பரப்புவது என்பதுதான். மேற்பகுதியிலுள்ள நான்கு சிங்கங்களும், இந்தச் சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் உலகத்தின் நான்கு திக்குகளுக்கும் வாய்திறந்து முழக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

இங்ஙனம் சத்தியத்தின் மூலமாகவும் தருமத்தின் மூலமாகவும் வெற்றியடைய வேண்டுமென்பது இந்தியாவின் லட்சியமானால், இந்தியர்களாகிய நாம் ஒவ்வொருவரும் மகாத்மாக்களாக வேண்டும்; மகாத்மா வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும். இதுவரை நம்மால் போற்றப்பட்டும் பின்பற்றப்பட்டும் வந்திருக்கிற மகாத்மாக்கள் அத்தனை பேரும் நம்மினின்று வேறுபட்டவர்களல்லர்; நம்மைப் போன்றவர்களே: முயன்று முன்னுக்கு வந்தவர்கள். நாமும் முயன்றால் நிச்சயம் முன்னுக்கு வருவோம்; மகாத்மாக்களாவோம்; வெற்றியும் அடைவோம்.

படத்தில் பார்க்கிறபோது மூன்று சிங்கங்கள் மட்டுந்தானே வாய்திறந்து கொண்டிருக்கின்றன, இதனுடைய உட்கருத்து என்ன என்று வாசகர்கள் கேட்கலாம். நியாயமான கேள்வி. மூன்று சிங்கங்களும், சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகிய மூன்றையும் முறையே முழக்கம் செய்துகொண்டிருக்

கின்றன. உலகத்தில் இந்த மூன்றும் நிலை பெற்று விட்டால் சண்டைகள் ஏது? சமாதான மகாநாடுகள் எதற்கு? உலகத்தில் சுதந்திரத்தையும் சமத்துவத்தை யும் சகோதரத்துவத்தையும் நிலைபெறச் செய்வதே இந்தியாவின் குறிக்கோள், ஆனால் இதற்காக அது நேர்மையற்ற வழியிலே செல்லாது; சத்திய மார்க் கத்திலேதான் செல்லும்; தரும நெறியிலேதான் செல்லும். காந்தியடிகள் போதனையின் சாரம். லட்சி யமும் சாதனமும் ஒன்றாயிருக்க வேண்டுமென்ப தல்லவா?

இனி கொடிக்கு வருவோம், மேலே சொன்ன நான்கு சக்கரங்களுள் ஒரு சக்கரந்தான் நமது கொடியின் மத்தியில் திகழ்கின்றது. ஸ்தம்பத்திலுள்ள மற்ற எல்லா உருவங்களையும் விட்டுவிட்டு இந்தச் சக்கரத்தை மட்டும் ஏன் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று வாசகர்கள் கேட்கலாம். மனிதன், படிப்படியாக முன்னேறி நாகரிக நிலையடைந்ததற்கு, சக்கரம் ஒரு முக்கிய காரணமாயிருந்திருக்கிறது என்று சொன்னால் நேயர்கள் ஆச்சரியப்படக்கூடும்.

ஆதியில் மனிதன், ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத் திற்குக் கால் நடையாகவே சென்று வந்தான். பின்னர், வண்டியைக் கண்டு பிடித்து அதில் ஏறிச் சென்றான். இதன்மூலம், நாள் கணக்கில் கடக்கவேண்டிய தூரத்தை மணிக் கணக்கில் கடந்தான். இவன் காலம் மிச்சப்பட்டது. மிச்சப்பட்ட இந்தக் காலத்தை உபயோகமான வழியில் செலவழிக்க முனைந்தான். இப்படிப் பிரயாண காலத்தை மிச்சப்படுத்துவதற்கு மூல காரணமாயிருந்தது எது? சக்கரம். சக்கரங்கள் மீது அமைந்த வண்டியிலன்றோ இவன் சென்றான்?

அடுத்தபடி, பிறந்த வடிவத்தோடு உலவி வந்த ஆதி மனிதன், காலக்கிரமத்தில் இலைகளாலும் மரப் பட்டைகளாலும் தன் உடலை மறைத்துக்கொண்டான். பின்னர், பருத்தி வளர்த்து, பஞ்செடுத்து, நூல் நூற்று, துணியாக நெய்து உடுத்திக்கொண்டான்; நாகரிக புருஷனானான். இதற்கு முதற் காரணமாயமைந்தது எது? கைராட்டினம். கைராட்டினத்தில் நூற்ற நூலைக்கொண்டுதானே இவன், தனது துணியை நெய்துகொள்ளமுடிந்தது? கைராட்டினத்தின் முக்கிய பகுதியாயிருப்பது எது? சக்கரம். சக்கரமில்லாவிட்டால் ராட்டினம் இல்லை. எனவே, மனிதனுடைய உடைக்கு உதவி செய்தது இந்தச் சக்கரந்தான். உலகத்தின் எந்த நாட்டுச் சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தாலும் சரி, அந்த நாட்டு ஆதி மக்கள், கைராட்டினத்தை வெகு தாராளமாக உபயோகித்து வந்திருப்பதைக்காணலாம்.

மூன்றாவதாக, முற்கால மனிதன், அன்றாடம் தனக்கு வேண்டிய உணவைப் பச்சையாகவே தின்று வந்தான். பிறகு சமைத்துத் தின்ன முனைந்தான். நாளை மறு நாட்களுக்குத் தேவையான ஆகாரத்தைப் போதிய அளவு சேகரித்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தையும் உணர்ந்தான். இவைகளுக்காக, மட்பாண்டங்களைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினான். மட்பாண்டங்கள் தயாரிப்பதற்கு, சக்கரம் இன்றியமையாத கருவியன்றோ? குயவருடைய சக்கரம் சுழலாவிட்டால் சட்டியேது? பானையேது? எனவே, மனிதன் ஒழுங்கான வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு இன்றியமையாத சாதனங்களாயமைந்த நடை, உடை, உணவு ஆகிய மூன்றுக்கும் மூலமாயுள்ளது சக்கரம். இந்த மூலப்பொருளை மறக்கலாகுமோ?

இன்னும் இந்தச் சக்கரம், எத்தனையோ நல்ல விஷயங்களைப் போதித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆசானு யமைந்திருக்கிறது. ஓரிரண்டை மட்டும் கவனிப்போம்.

சக்கரத்திற்கு ஆரம்பமும் இல்லை; முடிவும் இல்லை. எங்கே தொடங்கி எங்கே முடிகிறது என்று சொல்ல முடியாது, அதுபோலவே, நமது முயற்சிக்கும் உழைப் புக்கும் எல்லையே இருக்கக்கூடாது. எப்பொழுதும் முயன்று கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்படியே நாம் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வது, அவற்றை ஒழுங்காக உபயோகிப்பது. இவை, ஒன்றன்பின் மற்றொன்று தொடர்ந்து எல்லையில்லாமல் நடை பெற்றுக்கொண் டிருக்க வேண்டும்.

இன்னும், சக்கரம் சுழல்கிறபோது, இந்தக் கணம் மேலேயிருக்கிறபாகம் மறுகணம் கீழே வந்துவிடு கிறது. இப்படி மாறி மாறிக்கொண்டே யிருக்கிறது. இருந்தாலும் அது சுழன்றுகொண்டுதான் இருக்கிறது. அது போலவே, தனி மனிதனுடைய வாழ்க்கையிலா கட்டும். சமுதாயத்தினுடைய வாழ்க்கையிலாகட்டும். இன்ப துன்பம், வெற்றி தோல்வி, எல்லாம் மாறிமாறி ஏற்பட்டுக் கொண்டுதானிருக்கும். இவைகளினால் மனிதனே சமுதாயமோ நிதானத்தை இழந்து, செய்ய வேண்டிய கடமைகளை மறந்துவிடக்கூடாது; நிலைதிரி யாமல் பணிசெய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு சக்கரத்துக்கும், மையத்தில் குடம், இதிலிருந்து பிரிந்து செல்லும் கால்கள், கால்களை இணைக்கும் வட்டை என்ற மூன்று பகுதிகளுண்டு. இந்த மூன்றில் ஏதேனும் ஒரு பகுதி இல்லாவிட்டால் கூட சக்கரம் இல்லை; உபயோகிக்கத் தகுந்ததுமன்று. கால்களில் ஒரு கால் இல்லாவிட்டால்கூட அந்த அளவுக்குச் சக்கரம் பலவீன முடையதாகி விடுகிறது.

அதுபோலவே, நமது சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த பல பிரிவினரும், பலதாத்தினரும் ஒன்றுபட்டிருக்க வேண்டும். ஒன்றுபட்டிருந்தால்தான் செயலாற்ற முடியும். சமுதாயமென்பது கட்டுக்குலையாத அமைப்பு. கட்டுக் குலைந்துவிட்டால் சமுதாயமாகாது சக்கரத்தை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு ஒன்றுபட்ட சமுதாயத்தினராக நாம் வாழவேண்டும்.

தவிர, சக்கரத்தின் உருவமும் பூஜ்யத்தின் உருவமும் ஒன்றே. பூஜ்யம், தனிப்பட்ட முறையில் மதிப்பற்றதா யிருக்கலாம். ஆனல் வேறென்றோடு சேர்கிற போது, அந்த ஒன்றின் மதிப்பை மிகவும் உயர்த்தி விடுகிறது. அதாவது அந்த ஒன்றின் உயர்வுக்கு இந்த பூஜ்யம் பெரிதும் உதவியாயிருக்கிறது. அதுபோல தனி மனிதனுடைய உயர்வுக்கும் இந்தச் சக்கரம் பல துறைகளிலும் உதவி செய்கிறது.

இன்னமும் அரசினுடைய ஆணையைக் குறிப்பது சக்கரம். சக்கரமானது எப்படி எங்கும் உருண்டு செல்லுந் தன்மையதோ அதைப்போல் அரசின் ஆணையும் நாட்டெல்லைக்குள் எங்கும் செல்லக்கூடியது. சுருக்கமாக அரசின் ஆளுஞ் சக்தியைக் குறிப்பது சக்கரம்.

இனி (அசோக) சக்கரத்தின் கால்களை எண்ணினுல் இருபத்து நான்கு இருப்பது தெரியும். இந்த எண் எதைக் குறிப்பிடுகிறது? இரவும் பகலுமாகச் சேர்ந்த ஒரு நாள், இருபத்து நான்கு மணி நேரங்கொண்டதல்லவா? இந்த இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் நாம் சக்கரத்தைப்போல் சுழன்று சுழன்று அதாவது ஓயாமல் தேசத்திற்காக உழைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மூன்று நிறங்களும் என்னென்ன தன்மைகளைப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவோ

அந்தத் தன்மைகளை மேன்மேலும் வளர்க்கப் பாடுபட வேண்டும் என்பவைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. தவிர, இருபத்து நான்கு என்ற எண், இருபத்து நான்கு பட்சங்களை அதாவது வளர்பிறை தேய்பிறைகளைக் குறிக்கிறதென்றும் கொள்ளலாம். இருபத்து நான்கு வளர்பிறை தேய்பிறைகளைக் கொண்டது ஒரு வருஷம். வருஷம் பூராவும், பிரதி வருஷமும், வளர்பிறை தேய்பிறைகள் அதாவது சந்திரன் இருந்துகொண்டிருக்கிற வரையில், வாழ்விலே உயர்வு தாழ்வுகள் ஏற்பட்டாலும், குளிர்ந்த தன்மையுடன் தேச நலனில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டுமென்பதை நினைவூட்டுகிறது.

இன்னோரன்ன உட்கருத்துக்களைக் கொண்ட சக்கரம் நீல நிறத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏன்? ஆகாயமும் சமுத்திரமும் நீல நிறமுடையன. முன்னது உயர்வையும் பின்னது ஆழத்தையும் முறையே குறிப்பிடுகின்றது. மற்றும், எல்லையில்லாதது, பரந்தது என்று சொல்லுகிற போது ஆகாயத்தையும் சமுத்திரத்தையுமே உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டுகிறோம். இவை யிரண்டினையும் போல், சக்கரத்தின் மேலே சொன்ன கருத்துக்கள் பலவற்றையும் நாம் நீண்ட காலத்திற்கு உலகெங்கணும் பரப்பிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று இந்த நீல நிறம் நமக்கு அறிவுறுத்துகிறது. மற்றும் இநத நீல நிறச் சக்கரத்தை நாம் ஏற்றுக்கொண்டதன் மூலமாக, நமது அரசியல் சமுதாய நடவடிக்கைகள் யாவும் ஆகாயத்தைப்போல் தூய்மையுடையதாகவும், சமுத்திரத்தைப் போல் என்றும் நிறைவுடையதாகவும் இருக்குமென்று உறுதி செய்தவர்களாகிறோம்.

இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து நமது தேசியக் கொடியின் அமைப்பைப் பற்றியும் அதனுள் பொதிந்து

கிடக்கும் கருத்துக்களைப் பற்றியும் வாசகர்கள் ஒருவாறு தெரிந்துகொண்டிருப்பார்கள். இதுதான் இந்திய மக்கள அனைவருடைய வணக்கத்திற்குமுரிய கொடி. இது தவிர, நமது இந்தியா அல்லது பாரத நாட்டின் ராஷ்டிரபதிக்கென்று தனியாக ஒரு கொடியுண்டு. இது நான்கு நீண்ட சதுரப் பிரிவினையுடையது. இடது பக்க மேற் பிரிவில் அரசாங்கச் சின்னமாகிய முச்சிங்க உருவம்; வலது பக்க மேற் பிரிவில் யானை; இடது பக்கக் கீழ்ப்பிரிவில் தராசு; வலது பக்கக் கீழ்ப் பிரிவில் தாமரையுடைய மட்பாண்டம். இடது பக்கம் மேற்பிரிவும் வலது பக்கம் கீழ்ப் பிரிவும் நீல நிறமுடையன: வலது பக்க மேற்பிரிவும் இடது பக்கக் கீழ்ப் பிரிவும் சிவப்பு நிறமுடையன. இவற்றின் மீது மேற் சொன்ன நான்கு உருவங்களும் தங்கத்தினல் இழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன

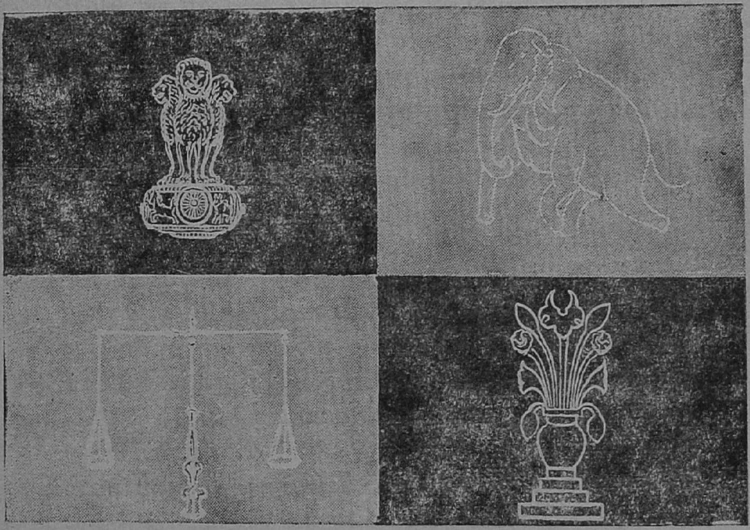

ராஷ்டிரபதியின் கொடி

இந்த உருவங்களில், தராசு ஒன்றைத் தவிர, மற்ற மூன்றின் உட்கருத்துக்களையும் ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறோம். தராசு, எல்லோருக்கும் ஒழுங்கான நீதி கிடைக்குமென்பதையும், எல்லோருடைய வாழ்க்கையிலும் நேர்மையும் நிதானமும் இருக்க வேண்டுமென்பதையும் சுட்டிக்காட்டுவதாயிருக்கிறது. இந்தக்கொடி ராஷ்டரபதி வசிக்கும் மாளிகையில் பறந்து கொண்டிருக்கும்.

இது தவிர, கவர்னர்களுக்குத் தனிக்கொடி உண்டு. இங்ஙனமே தரைப்படை, கடற்படை, விமானப்படை முதலியவற்றிற்கு வெவ்வேறான கொடிகள் உண்டு. இவை யாவும் அவரவருக்கே உரியது; அவரவருடைய தனித்துவத்தைக் குறிப்பது. ஆனால் இந்தப் பலதரக் கொடி அமைப்புக்களிலும், தேசீயக் கொடியோ, முச்சிங்க வடிவினையுடைய அரசாங்கச் சின்னமோ இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். இதிலிருந்து, தேசீயக் கொடியினுடையவும் அரசாங்கச் சின்னத்தினுடையவும் மகத்துவம் நன்கு விளங்கும் இந்தக்காரணத்திற்காகவே நாமும் இவ்விரண்டினைப்பற்றி மட்டுமே இந்தச் சிறிய நூலில் பேசத் துணிந்தோம்.

3. வணக்கம்

எல்லோருக்கும் பொதுவானது தேசீயக் கொடி. மதம், இனம், வகுப்பு, பால் ஆகிய எவ்வித வேற்றுமையுமின்றி எல்லோரும், ஆம், இளைஞர், முதியோர் ஆகிய எல்லோரும் இதனை வணங்குதல் வேண்டும்; சிறந்த பொக்கிஷம் போல் இதனைப் போற்றிப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். இதனைப் போற்றுவது, நம்முடைய தன்மதிப்பை உயர்த்திக் கொள்வதாகும். இதனைக் காப்பாற்றுவது நம்மை நாமே காப்பாற்றிக் கொள்வதாகும். தன்மதிப்பு உணர்ச்சியுடையவர்களும், தற்

காத்துக்கொள்ளும் திறனுடையவர்களுமே உலகத்தினரால் மதிக்கப்படுகிருர்கள் சுதந்திரதேவி, இவர்களுடைய வந்தனையையும் வழிபாட்டையுமே மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்கிருள்: இவர்களுடைய பக்திக்குக் கட்டுப்பட்டுமிருக்கிருர்கள் உண்மையில் இவர்களால்தான். சுதந்திரத்திற்கு எவ்வித ஆபத்தும் ஏற்படா வண்ணம் அதனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவர முடியும். "தேசீயக்கொடியானது ஒருதேசத்தின் சுயமரியாதை, கௌரவம், லட்சியங்கள், ஆவல்கள் ஆகிய அனைத்தையும் பிரதி பலித்துக்கொண்டிருக்கிறது" என்று கூறிப் போந்தார் காந்தியடிகள் ஓரிடத்தில்

தேசீயக்கொடியைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு நாம் எல்லாவித தியாகங்களையும் செய்யச் சித்தமாயிருக்க வேண்டும். தியாகஞ் செய்யும் சக்தி நம்மிடத்தில் இருக்கிற வரையில்தான் இந்தக் கொடி நம் வசத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு தேசத்தின் கொடியும், அந்தந்த தேசத்தினரின் தியாக சக்தியை உலகினருக்கு அறிவிப்பதுபோல் உயரப்பறந்துகொண்டிருக்கிறது ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களின் வீரமும் உரிய காலங்களில் திரண்டு வெளிப்படுவதற்கு, அந்தந்த நாட்டு தேசீயக் கொடி சிறந்த தூண்டு கருவியாயிருந்து வந்திருக்கிறதென்பதை உலக சரித்திரத்தில் பலபடக்காண்கிறோம். இங்ஙனம் தியாகத்தையும் வீரத்தையும் வெளிப்படுத்தும் சாதனமாயமைந்திருப்பதனலேயே தேசீயக் கொடியானது புனிதத் தன்மையுடையதாகிறது.

புனிதமான இந்தத் தேசீயக் கொடியை நாம் எப்படி எப்படியெல்லாம் போற்றி வணங்க வேண்டுமென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். அப்படித் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன்னர். இதனை

எப்படி எப்படி கருதக்கூடாது, எந்தெந்த விதமாக உபயோகிக்கக் கூடாது என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டியது முக்கியமாகும். தருமத்தைச் செய்யாமலிருப்பதைக் காட்டிலும் அதருமத்தைச் செய்வது பெருங்குற்றமென்று பெரியோர்கள் கூறுவார்கள். ஒருவரை மரியாதை செய்யாமலிருக்கலாம்; ஆனல் அவரை அவமரியாதை செய்யக்கூடாதல்லவா? எனவே, கொடியை எப்படி எப்படி கருதக்கூடாது, எந்தெந்த விதத்தில் உபயோகிக்கக்கூடாது என்பதை வரிசைக் கிரமமாகக் கூற விரும்புகிருேம்.

1. கொடியை, சாதாரண ஒரு துணியென்று கருதக்கூடாது; கண்டவிடத்திலும் போட்டு வைக்கக் கூடாது; வெயிலில் காய்வதினுலோ, மழையில் நனை வதனுலோ, அதில் வேறு கறைகள் படுமாறு விடக் கூடாது.

2. செல்லரித்துப்போன அல்லது கிழிந்துபோன அல்லது கறைபட்டுப்போன கொடியை உபயோகிக்கக் கூடாது.

3. வேறு சின்னங்களையோ வாசகங்களையோ கொடியில் பொறிக்கக்கூடாது.

4. தலையணை உறையாகவோ, மேஜை, படுக்கை விரிப்புக்களாகவோ, போர்வையாகவோ, படுதாவாகவோ, துணிமணிகளின் மீது அலங்காரங்களாகவோ, இப்படி எந்த விதமாகவும் கொடியையும் கொடியின் சின்னத்தையும் உபயோகிக்கக்கூடாது.

5. தரையின்மீதோ தண்ணீரின் மீதோ நுனி பட்டுக்கொண்டிருக்கும் படியாகக் கொடியைப் பறக்க விடக்கூடாது.

6. தேசியக் கொடிக்கு மேலே, அதாவது அதை விட உயரத்தில் வேறெந்தக் கொடியையோ, சின்னத்தையோ வைக்கக்கூடாது.

7. அப்படியே தேசியக் கொடிக்கு வலது பக்கத்திலும் வேறெந்தக் கொடியையோ சின்னத்தையோ வைக்கக்கூடாது.

8. மந்திரிகள், சட்ட சபைகளின் தலைவர்கள், சீப் கமிஷனர்கள், வெளிநாடுகளிலுள்ள இந்தியாவின் ஸ்தானீகர்கள், இப்படிப்பட்டவர்களைத் தவிர மற்ற யாரும், தங்கள் மோட்டார் கார்களின்மீது தேசியக் கொடியைப் பறக்கவிட்டுக்கொண்டு செல்லக்கூடாது. (ராஷ்டிரபதி, கவர்னர்கள், இவர்களுடைய மோட்டார்களின்மீது அவர்களுடைய சொந்தக் கொடிகள் பறக்கும்.)

9. கொடி மரத்தின் மீது எந்த விதமான விளம்பரங்களையும் ஒட்டக்கூடாது.

10. ஊர்வலம், அணிவகுப்பு முதலியவற்றில் கொடியைப் பிடித்துச் செல்லவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிற பொழுது, சாய்வாக எடுத்துச் செல்லக் கூடாது.

11. கொடி பிடித்துச் செல்லும் பேறு பெற்றவர், வலது புஜத்தின்மீது, நேராக நிமிர்த்தி வைத்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டுமே தவிர. வேறு பக்கத்தில் வேறு விதமாக எடுத்துச் செல்லக்கூடாது.

12. இரவு நேரத்தில் கொடியைப் பறக்கவிடக் கூடாது.

13. கொடியை இஷ்டமான அளவில், அதாவது சச்சதுரமாகவோ, வட்ட வடிவமாகவோ இஷ்டப்படிக்குத் தைத்து உபயோகிக்கக் கூடாது.

14. கொடியின் மூன்று நிறங்களையும் தலைகீழாக மாற்றி உபயோகிக்கக் கூடாது.

இனி, கொடி எப்படி இருக்கவேண்டும், அதனை எப்படி உபயோகிக்கவேண்டும், எப்படி வணங்க வேண்டும் என்பவைகளைப்பற்றி வரிசைக் கிரமமாகக் கூறுவோம்.

1. கொடியானது, உறுதியான, நீண்டகாலம் உழைக்கக்கூடிய துணியில் தயாரிக்கப்படவேண்டும்; வெயிலுக்கும் மழைக்கும் தாக்குப் பிடிக்கக்கூடிய துணியாயிருக்கவேண்டுமென்று சொன்னாலும் பொருந்தும்.

2. கொடியிலே உபயோகிக்கப்படுகிற ஆரஞ்சு, பச்சை, நீலம் ஆகிய மூன்றும் கெட்டிச் சாயமுள்ளதாயிருக்கவேண்டும். வெயிலிலோ மழையிலோ இந்த நிறங்கள் மங்கிப்போகவோ கலந்துபோகவோ கூடாது.

3. கொடியானது நீண்ட சதுரமுடையதாயிருக்க வேண்டும். நீளத்தைக் காட்டிலும் அகலம் மூன்றில் இரண்டு பங்காகவே இருக்கவேண்டும். உதாரணமாக ஆறடி நீளமிருந்தால் நாலடி அகலம் இருக்கவேண்டும்.

4. நடுவிலே வெள்ளை நிறத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிற சக்கரம், அந்த வெள்ளைப் பகுதிக்குள் அடங்கியிருக்க வேண்டும்; மேலே ஆரஞ்சு நிறத்திலும் கீழே பச்சை நிறத்திலும் படக்கூடாது.

5. சக்கரத்திலுள்ள கால்கள் இருபத்து நான்காகவே இருக்கவேண்டும்; கூடவோ குறையவோ கூடாது.

6. தேசீயத் திருநாட்களிலும் அரசாங்கத்தினரால் குறிப்பிடப்பெறும் விசேஷ தினங்களிலுமே கொடியைப் பறக்கவிடவேண்டும். அந்த நாட்களிலும்

சூரியோதயத்திலிருந்து சூரியாஸ்தமனம் வரையில் தான் பறக்கவிட வேண்டும்.

7. கொடிக்கென்று ஒரு கம்பம் நட்டு அதில்தான் கொடியை ஏற்ற வேண்டும்.

8. கொடியை ஏற்றுகிறபோது வேகமாக ஏற்ற வேண்டும்; இறக்குகிறபோது மெதுவாக இறக்க வேண்டும்.

9. ஏற்றுகிறபோதும் இறக்குகிறபோதும் கொடியைப் பார்த்த வண்ணம் நின்றுகொண்டு அதற்கு வணக்கம் செலுத்தல் வேண்டும்.

10. கொடியைப் பறக்க விடுகிறபோது ஆரஞ்சு நிறம் மேலாக இருக்கவேண்டும். அப்படிக்கின்றி பச்சை நிறம் மேலாக இருக்கும்படியும் ஆரஞ்சு நிறம் கீழாக இருக்கும்படியும் செய்தால், கொடியைத் தலை கீழாகத் தொங்கவிட்டதாகும். இது மிகவும் தவறு.

11. கொடிக் கம்பத்தின் உச்சியில்தான் கொடி பறக்கவேண்டும்.

12. தேசியத் திருநாட்களிலும் மகிழ்ச்சிக் கொண்டாட்ட நாட்களிலும் சூரியோதயத்திலிருந்து சூரியாஸ்தமனம் வரையில் கொடியைக் கம்பத்தின் உச்சியிலேயே பறக்கவிட வேண்டும். ஆனால் துக்கத்திற்கறிகுறியாகவும் கொடியைப் பறக்கவிடுவதுண்டு. அப்பொழுது கம்பத்தில் பாதியில்தான் பறக்கவிடவேண்டும். அப்படிப் பறக்க விடுகிறபோதுகூட, முதலில் உச்சியில் ஏற்றி ஒரு கணம் அங்கே பறக்க விட்டு. பிறகு பாதியில் இறக்கிப் பறக்கவிட வேண்டும். ஒரு நாள் பூராவும் இப்படிப் பாதியில் பறக்க விடக்கூடாது. சூரியோதயத்திலிருந்து நண்பகல் வரையில்தான்

பாதிக் கம்பத்தில் பறக்கவிட வேண்டும். பகலிலிருந்து அஸ்தமனம் வரையில் வழக்கம்போல் உச்சிக் கம்பத்திலேயே பறக்கவிடவேண்டும். தேசம் அமர வாழ்வுடையது. இந்த அமர வாழ்வில் ஏகதேசமாகச் சிறிது நேரம் துக்கத்தை அனுபவிக்கும்படி நேரிடுகிறது. அவ்வளவுதான். இந்தச் சிறிது நேர துக்கத்திற்கறிகுறியாகவே, தேசத்தின் சின்னமாகிய கொடியை, பாதி நாள் பாதிக்கம்பத்தில் பறக்கவிட வேண்டும். ஒரு தேசம் எப்பொழுதும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்துகொண்டிருக்கக் கூடாதல்லவா? துக்கத்தில் தன்னை இழந்துவிட்டால் அது மேற்கொண்டு தன் கடமைகளைச் செய்துகொண்டு போவதெப்படி? இதற்காகவே கொடியை, பகலுக்கு மேல், உச்சியில் பறக்கவிட வேண்டியது அவசியமென்று கொள்ளப்படுகிறது.

13. மற்றக் கொடிகளுக்கு மத்தியில் தேசீயக் கொடியைப் பறக்கவிடவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறபொழுது, தேசீயக் கொடிக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும்.

14. மற்றக் கொடிகளை ஏற்றுவதற்கு முதலில் தேசீயக் கொடியையே ஏற்ற வேண்டும்; இறக்குகிறபோது, மற்றக் கொடிகளை இறக்கிவிட்டு, கடைசியிலேயே தேசீயக் கொடியை இறக்க வேண்டும்.

15. மற்றக் கொடிகளைக் காட்டிலும் உயரத்தில் தேசீயக் கொடி பறக்கவேண்டும்.

16. ஊர்வலங்களில் மற்றக் கொடிகளுக்கு முன்னால் தேசீயக் கொடி செல்லவேண்டும்.

17. தேசீயக் கொடியோடு மற்றக் கொடிகளைத் தொங்கவிடுகிறபொழுது, தேசீயக் கொடிக்கு இடது

பக்கத்தில் மற்றக் கொடிகள் இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

18. மற்றக் கொடிகள் உயரப் பறந்துகொண்டிருக்கிற பொழுது, அவைகளுக்கு முன்னால் தேசீயக் கொடியை மட்டும் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் இறக்கக் கூடாது.

19. கூட்டம் நடைபெறுகிற மண்டபங்களில், சுவர்கள் மீது தேசீயக் கொடியை அலங்கரிக்க விரும்பினால் நீளவாட்டில் அதாவது கிழக்கு மேற்கில் வைக்கிறபோது ஆரஞ்சு நிறம் மேலாகவும் பச்சை நிறம் கீழாகவும் இருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் மீண்டும் சொல்லத் தேவையில்லை. குறுக்கு வாட்டில் அதாவது வடக்குத் தெற்காக தொங்கவிட்ட மாதிரி வைக்கிறபோது, ஆரஞ்சு நிறம் வலது பக்கத்தில் இருக்க வேண்டும்.

20. கூட்டத் தலைவருக்குப் பின்னால் சுவரில் சிறிது உயரத்தில் தேசீயக்கொடி இருக்க வேண்டும்.

21. பிரசங்க மேடையிலேயோ அதற்குச் சமீபத்திலேயோ கொடியை நாட்டவேண்டுமென்று கருதினால் பிரசங்கிகளுக்கு வலது பக்கத்தில் இருக்க வேண்டும்.

22. கொடி, உபயோகத்திற்குத் தகுதியற்ற நிலையை யடைந்துவிடும் பட்சத்தில் அதனை அலட்சியமாக தூர எறிந்துவிடக் கூடாது; அல்லது அதனை அகௌரவப்படுத்துகிற மாதிரி வேறு விதமாக உபயோகிக்கக் கூடாது. அதனை மரியாதையுடன் எரித்துவிடவேண்டும்; அல்லது ஜாக்கிரதையாக பெட்டியில் அடக்கம் செய்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

தேசீயக் கொடியை, எங்கெங்கே, யாரால், எவ்வெப்பொழுது பறக்கவிட வேண்டுமென்பதைப்பற்றி

அரசாங்கத்தார் சில விதிகளைத் தயாரித்து வெளியிட்டிருக்கின்றனர் இவற்றை ஒவ்வொருவரும் கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

1. பொதுவாக, முக்கியமான அரசாங்கக் கட்டடங்கள் மீது பறக்கவிடவேண்டும். உதாரணமாக, உயர்தர நீதி மன்றங்கள், அரசாங்கக் காரியாலயம், (செகெரெடேரியட்) கமிஷனர்களின் காரியாலயங்கள், கலெக்டர் காரியாலயங்கள், சிறைச் சாலைகள், ஜில்லா போர்ட், முனிசிபல் காரியாலயங்கள் இப்படிப்பட்ட கட்டடங்கள்மீது பறக்க விடவேண்டும்,

2. கவர்னர்கள், தங்கள் ராஜ்யத்திற்கு வெளியே சென்று, தங்களுடைய சொந்த வாசஸ்தலத்திலோ, பிறருடைய வாசஸ்தலத்திலோ தங்கினுல் அந்த வாசஸ்தலத்தின் மீதும்,

வெளிநாடுகளிலுள்ள இந்திய ஸ்தானீகர்களின் காரியாலயங்கள்மீதும்,

இந்தியா அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த மந்திரிகளினுடையவும், ராஜ்ய (மாகாண) அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த மந்திரிகளினுடையவும்,

இந்தியா அரசாங்கத்தின் உபமந்திரிகளின் வாசஸ்தலங்கள் மீதும்,

எந்தெந்த ராஜ்யங்களில் மேல்சபை இருக்கிறதோ, அந்தந்த சபையின் தலைவருடைய வாசஸ்தலத்தின் மீதும்,

ராஜ்ய சபை, லோக சபை, ராஜ்ய அஸெம்ப்ளிகள் இவைகளின் தலைவர்களுடைய வாசஸ்தலங்கள்மீதும்,

பிரதம கமிஷனர், பிரதேச கமிஷனர், டிவிஷன் கமிஷனர், டெபுடி கமிஷனர். ஜில்லா கலெக்டர் இவர்களுடைய வாசஸ்தலங்கள் மீதும், கொடியைப்பறக்க விடலாம்.

எல்லைப்புறப் பிரதேசங்களில், விசேஷமான இடங்களென்று கருதப்படுகின்றவை மீதும் கொடியைப் பறக்க விடலாம்.

3. ராஷ்டிரபதிக்கென்று தனியான கொடியுண்டல்லவா, அதனை ராஷ்டிரபதி பவனத்தின் மீதும், இதே பிரகாரம், கவர்னர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தனியான கொடியை அவர்களுடைய ராஜ பவனத்தின் மீதும் பறக்க விடலாம்.

4. ராஷ்டிரபதியோ, பிரதம மந்திரியோ ஒரு ராஜ்யத்திற்கு விஜயம் செய்து, அந்த ராஜ்யத்தின் கவர்னருடைய மாளிகையில் தங்கினால், அந்த மாளிகையின் மீதோ, அல்லது அந்த மாளிகையின் எந்தப் பகுதிக் கட்டடத்தில் தங்குகிறார்களோ அந்தப் பகுதிக் கட்டடத்தின் மீதோ, அல்லது அந்த மாளிகையின் முகப்பு வாசலிலோ, ராஷ்டிரபதி மட்டும் தங்கினால் அவருடைய தனியான கொடியும், பிரதம மந்திரி தங்கினால் தேசீயக்கொடியும், கவர்னர்களுடைய கொடியுடன் சேர்த்துப் பறக்க விடவேண்டும்.

5. கவர்னர் நமது ராஜ்ய எல்லைக்குள் எங்கேனும் ஒரு பிரயாண விடுதியில் தங்க, அதே விடுதியில் அவருடைய விருந்தினராக ராஷ்டிரபதியோ, பிரதம மந்திரியோ, தங்கும்படி நேரிட்டால், முந்தின பாராவில் சொன்னபடி கொடி பறக்கவிடப்படவேண்டும்.

6. கவர்னர் இல்லாத ஓர் ஊருககு ராஷ்டிரபதியோ, பிரதம மந்திரியோ செல்லும்படி நேரிட்டால்,

இவர்கள் தங்கும் விடுதிக்கு மேலோ, தனியாக நாட்டப் பட்ட ஒரு கொடிக் கம்பத்தின் மீதோ, ராஷ்டிரபதி மட்டும் தங்கினால் அவருடைய கொடியும், பிரதம மந்திரி தங்கினால் தேசீயக் கொடியும் முறையே பறக்க விடப்பட வேண்டும்.

7. இரண்டாவது பாராவில் குறிப்பிடப் பெற்ற வர்கள் தங்களுடைய மோட்டார் வண்டிகள்மீது குறிப் பிடப் பெற்ற முறையில் தேசீயக் கொடியைப் பறக்க விட உரிமையுடையவர்கள்.

8. சுதந்திர தினமாகிய ஆகஸ்ட் பதினைந்தாந் தேதி, மகாத்மா காந்தியின் பிறந்த நாளாகிய அக்டோ பர் இரண்டாந் தேதி, குடியரசு நன்னாளாகிய ஜனவரி இருபத்தாறுந் தேதி, தேசீய வாரம் (ஏப்ரல் 6—13) ஆகிய விசேஷ நாட்களிலும், தேசீய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மற்றக் கொண்டாட்ட நாட்களிலும் யாரும் எவ்விதத் தடையுமின்றி கொடியைப் பறக்க விடலாம்.

கொடியை வணங்குவதன் மூலம் தேசத்தை வணங்குகிறோம். ஏனென்றால் தேசத்தின் பிரதிநிதியா யிருப்பது கொடி. கொடியின் நிறங்கள், சக்கரம் எல்லாம் நமக்கு என்ன போதிக்கின்றன? இந்திய மக்களாகிய நாம் அனைவரும் எவ்விதப் பாகுபாடும் பாராட்டாமல் தேச நலனை நாடவேண்டுமென்ற ஒரே பாடத்தைத்தான் போதிக்கின்றன. இந்தப் பாடத் தைக் கற்று, நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் அனுஷ் டானத்திற்குக் கொண்டு வருவோமாக!

நமது தேசீயப் பறவை — மயில்

நமது தேசீய மலர் — தாமரை

அனுபந்தம்—1

காமா அம்மையாரின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு

இப்பொழுது நமது வணக்கத்திற்குரியதாயிருக்கின்ற தேசீயக் கொடி பிறந்த கதை வெகு ஆச்சரியமானது. இது பிறந்தது ஒரு தாயின் உள்ளத்திலே; முதன் முதல் பறந்தது அந்நிய நாட்டிலே—ஜெர்மனியிலே! ஆச்சரியமாக இல்லையா?

இந்தியாவுக்குச் சொந்தமாக ஒரு தேசீயக் கொடி இருக்கவேண்டுமென்ற அவசியத்தை உணர்ந்து அதைச் செயலில் கொணர்ந்தவர் காமா என்னும் அம்மையார். இவரது வரலாற்றைச் சுருக்கமாக இங்குக் கூறுதல் பொருத்தமாயிருக்கும்.

பொதுவாக, பார்சி வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் செல்வச் செழுமையும் வியாபாரத் திறமையும் படைத்தவர்கள். இவர்களுடைய செல்வாக்கு பம்பாய் நகர்த்தில் அதிகம். செல்வச் செழுமையும் வியாபாரத் திறமையும் இவர்களிடம் குடிகொண்டிருந்ததன் காரணமாக இவர்கள் தேசீய இயக்கத்தில் பெரும் பங்கு எடுத்துக்கொள்வதில்லை யென்று சிலர் குறையாகச் சொல்வதுண்டு. ஆனல் உண்மையில் இந்திய தேசீய இயக்கத்திற்கு நல்ல முறையில் விதையூன்றியவர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் பார்சிகளே. தாதாபாய் நௌரோஜியை யாரேனும் மறக்க முடியுமா? மாது காமாவின் நினைவுச் சின்னத்தின் முன்னர் யாரேனும் தலை வணங்காமலிருக்க முடியுமா? இந்த நினைவுச் சின்னமும் எங்கே யிருக்கிறது தெரியுமா? பாரிஸ் மாநகரில்! பொதுவாக இந்தியா, சிறப்பாக பம்பாய்,

நமது தேசீயக் கொடியைப் படைத்துக் கொடுத்த தாயை—மாது காமாவை—மறந்துவிட்டதென்றே சொல்லவேண்டும்

பம்பாயில் நல்ல வியாபாரஞ் செய்து வந்த ஸோராப்ஜி ப்ரேம்ஜி பட்டேல் என்பவருடைய செல்வ மகளாய்ப் பிறந்தார் நமது காமா. பிறந்தது 1861-ஆம் வருஷம். பணக்கார குடும்பத்துக்குரிய எல்லாச் சலுகைகளுடனே இவர் வளர்ந்துவந்தார். ஆனால் இவர் உள்ளம் நாட்டுப் பணியில் தோய்ந்திருந்தது. சிறு பிராயத்திலேயே ஏழை மக்களுடன் உறவு கொண்டார்; அவர்களுடைய நலனுக்குப் பாடுபட்டார்.

இவருக்கு இருபத்து நான்கு வயது. ரஸ்ட்டம் காமா என்ற பெயருடைய ஒரு பாரிஸ்ட்டரை மணஞ் செய்து கொண்டார். இவருடைய மண வாழ்க்கையில் இனிமை அரும்பவில்லை; மகிழ்ச்சி மலரவில்லை. எனவே இருவரும் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு பிரிய வேண்டியவர்களானார்கள்.

மாது காமாவின் உள்ளத்தில் ஏக்கம் புகுந்தது. இது காரணமாக உடல் நிலையும் சீர்கெட்டது. தக்க சிகிச்சை செய்துகொள்ள இங்கிலாந்து செல்வது உசிதமென்று தீர்மானித்து அப்படியே 1902-ஆம் வருஷம் பம்பாயிலிருந்து புறப்பட்டார். புறப்படுகையில். தமது தாய் நாட்டை இன்னும் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குத் திரும்பிப் பார்க்க முடியாத நிலை ஏற்படுமென்று இவர் சிறிதும் எண்ணினாரில்லை.

இங்கிலாந்து சேர்ந்தார். சிகிச்சையும் நடைபெற்றது. குணமடைந்து வந்தார். இந்த நிலையில், அப்பொழுது அங்கு இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்காக ரகசியமாகவும் பகிரங்கமாகவும் உழைத்து வந்த

சியாம்ஜி கிருஷ்ண வர்மா (1857—1930) விநாயக தாமோதர சவர்க்கார் முதலியவர்களின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இதன் பயனாக, ஏற்கனவே இவர் உள்ளத்தில் கனன்றுகொண்டிருந்த தேசிய உணர்ச்சியானது கொழுந்துவிட்டெரிய ஆரம்பித்தது. விடுதலை இயக்கத்தில் தீவிர பங்கு கொண்டார். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு இவருடைய நடவடிக்கைகள் பிடிக்கவில்லை. இவரை நாடுகடத்திவிடத் தீர்மானித்தனர். இதை அறிந்து இவரே பாரிஸ் மாநகரம் தப்பி வந்துவிட்டார்.

பாரிஸிலுள்ள ஒரு விடுதியில் ஓர் அறை எடுத்துக்கொண்டு அதிலேயே சுமார் முப்பது வருஷத்திற்கு மேலாகத் தங்கி இந்தியாவின் விடுதலைக்காக அரும்பணியாற்றி வந்தார். இதே பணியை, ஐரோப்பாவின் பல பகுதிகளிலுமிருந்துகொண்டு செய்து வந்த தேச பக்தர் பலருக்கு, காமாவின் இந்தச் சிறிய அறை, தாய் வீடுபோல் இருந்தது. இங்கு வந்தவர்களுக்கு, உணவு, உடை முதலிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுத்ததோடு உணர்ச்சியையும் ஊட்டி வந்தார். வீரேந்திரநாத சட்டோபாத்தியாயர் என்ன, வ. வே சு. ஐயர் என்ன, இப்படிப் பலரும் இந்த அம்மையாருடைய அன்பையும் ஆதரவையும் பெற்றனர்.

1914-ஆம் வருஷம் முதல் உலக மகாயுத்தம் மூண்டது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார், காமாவை சும்மா விட்டு வைக்க விரும்பவில்லை. இவரைக் கைது செய்து காப்பில் வைக்கும்படி பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தாரை வற்புறுத்தினர். இதற்கிணங்கி, பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தாரும் இவரைக் கைது செய்து பாரிஸுக்கருகிலுள்ள ஒரு கோட்டையில் சிறை வைத்தனர். 1918-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதத்திற்குப் பின்னரே

இவருக்கு விடுதலை கிடைத்தது. விடுதலையான பிறகு சும்மா இருந்தனரோ ? சும்மாயிருக்க முடியுமோ ? இந்தியாவின் விடுதலைக்கு ஓயாமல் உழைத்து வந்தார் என்று சுருங்கச் சொல்லி முடிப்போம்.

இந்த ஓயாத உழைப்பினால் காமாவின் உடல் தளர்ச்சியுற்றது. தாய் நாட்டின் மண்ணை. தமது உயிர் போவதற்கு முன் மிதித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவலும் மிகுந்தது. ஆனால் அடிமை இந்தியாவில் அடி வைப்பதா என்ற கேள்வியும் உள்ளத்தே எழுந்தது. இந்த மனப் போராட்டம் சிறிது காலம் நடைபெற்ற பிறகு, தாய் நாட்டைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவலே வெற்றி யடைந்தது. இவர் இந்தியா திரும்ப அனுமதி விரும் பினால் எந்த விதமான பொது இயக்கங்களிலும் கலந்து கொள்வதில்லையென்று உறுதிமொழி கேட்டனர் அரசாங்கத்தினர். இதற்குக் காமாவின் மனம் ஒருப்பட வில்லை. ஆனால் நண்பர்களின் தூண்டுதலுக்கும் வேண்டுதலுக்கும் இணங்கி உறுதிமொழி கொடுத்தார். அப்பொழுது இவர் மனம் எவ்வளவு வேதனைப்பட்ட தென்பதை இவர் இரு கண்களிலிருந்தும் வழிந்த நீரே சாட்சி கூறியது.

கடைசியில், நடக்கக்கூட சக்தியில்லாத நிலையில் 1935-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் பம்பாய் வந்து சேர்ந்தார். கப்பலிலிருந்து இறங்கியதும் நேரே ஆஸ்பத் திரிக்கே அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். சிகிச்சைகள் பல செய்யப் பட்டும் குணமடையவில்லை. வந்திறங்கிய ஒன்பதாவது மாதத்தில் 1935-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் எழுபத்தைந்தாவது வயதில் காலமானார்.

இவர் காலமான செய்தி தெரிந்ததும் பாரிஸ் மாநகருக்கருகில், இவராலேயே தெரிந்தெடுக்கப் பட்ட ஓரிடத்தில் இவருக்கு ஞாபகச் சின்னமொன்று

எழுப்பப்பட்டது. அதன்மீது பின்வரும் வாக்கியங்கள் பொறிக்கப்பட்டன:—

"எவனொருவன் சுதந்திரத்தை இழந்து விடுகிறானோ அவன் சீலத்தையும் இழந்து விடுகிறான். கொடுங்கோன்மையை எதிர்த்து நிற்பது கடவுளுக்குப் பணிவதாகும்."

காமா அம்மையார் பாரிஸ் மாநகரில் வசித்துக் கொண்டிருக்கையில் 1908-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் பதினெட்டாந்தேதி ஜெர்மனியிலுள்ள ஸ்ட்டுட்கார்ட்[1] என்னும்ஊரில் சர்வதேச சோஷலிஸ்ட் மகாநாடு நடைபெற்றது. அதற்குக் காமா அம்மையார், இந்தியாவின் பிரதிநிதியாக வரவழைக்கப்பட்டிருந்தார். சுமார் ஆயிரம் பிரதிநிதிகள் இந்த மகாநாட்டுக்கு வந்திருந்தார்கள். காமா அம்மையார், " இந்தியாவுக்குப் பரிபூரண சுதந்திரம் கொடுக்கப் படவேண்டும் " என்று ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்தார். பிற்காலத்தில் பிரிட்டனில் தொழிற்கட்சி அரசாங்கம் அமைந்தபோது அதன் பிரதம மந்திரியாக இருந்த ஸ்ரீ ராம்ஸே மாக்டோனல்ட்[2] இந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்த்துப் பேசினார். ஆயினும் பெரும்பான்மை ஓட்டுக்களால் தீர்மானம் நிறைவேறியது.

தீர்மானத்தைப் பிரேரித்துப் பேசுகையில்தான் காமா அம்மையார், தம்மால் தயாரிக்கப்பட்ட இந்திய

---

1 Stuttgart. 2 Ramsay Macdonald 1866—1937

தேசீயக் கொடியைப் பறக்கவிட்டார். அப்பொழுது மகாநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் அனைவரும் எழுந்து நின்று கரகோஷம் செய்தனர்; "வாழ்க இந்தியா" என்று வாயார வாழ்த்தினர்.

அம்மையார் முதன்முதலாகப் பறக்கவிட்ட தேசீயக் கொடியின் மாதிரிதான், அட்டையின் உட்புறத் தலைப்பில் முதலில் அணி செய்கிறது.

அனுபந்தம்—2

கொடி வணக்கம்

(சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடியது)

1. தாயின் மணிக்கொடி பாரீர்—அதைத்
தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட வாரீர்

2. பட்டுத் துகிலென லாமோ—அதிற்
பாய்ந்து சுழற்றும் பெரும்புயற் காற்று
மட்டு மிகுந்தடித் தாலும்—அதை
மதியாதவ் வுறுதிகொள் மாணிக்கப்படலம்

3. கம்பத்தின் கீழ்நிற்றல் காணீர்—எங்கும்
காணரும் வீரர் பெருந்திருக் கூட்டம்
நம்பற் குரியரவ் வீரர்—தங்கள்
நல்லுயி ரீந்தும் கொடியினைக் காப்பார்.

குறிப்பு:— பாரதியாரின் பாடல் பூராவும் இங்குத் தரப்படவில்லை. போதுமான மூன்று அடிகள் மட்டுமே தரப்பட்டிருக்கின்றன.

அனுபந்தம்—3

நமது தேசீய கீதம்

(ரவீந்திர நாத் டாகூர் இயற்றியது)

ஜன கண மன அதிநாயக ஜயஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
பஞ்சாப சிந்து குஜராத்த மராத்தா
திராவிட உத்கல வங்கா
விந்திய ஹிமாசல ஜமுனா கங்கா
உச்சல ஜலதி தரங்கா
தவ சுப நாமே ஜாகே
தவ சுப ஆஸிஷ மாகே
காஹே தவ யஸ காத்தா
ஜன கண மங்கள தாயக ஜயஹே
பாரத பாக்ய விதாதா
ஜயஹே, ஜயஹே, ஜயஹே
ஜய ஜய ஜய ஜயஹே!

குறிப்பு:—டாகூர் பாடலின் முதற்பகுதி மட்டுமே இது.

எங்கள் சமீப வெளியீடுகள்

—ooo—

வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதியவை

கிரீஸ்—வாழ்ந்த வரலாறு	9—00
பிளேட்டோவின் அரசியல்	7—00
ராஜதந்திர—யுத்தகளப் பிரசங்கங்கள் ...	5—62
புராதன இந்தியாவில் அரசியல்	4—00
மாஜினி எழுதிய மனிதன் கடமை ...	3—50
கார்ல் மார்க்ஸ்	3—25
எப்படி வாழவேண்டும்?	3—00
சமுதாய ஒப்பந்தம்	3—25
அரசியல் வரலாறு	2—62
ஆசியாவும், உலக சமாதானமும் ...	2—50
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்—ஒரு தீர்க்கதரிசி ...	2—25
ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்	2—00
பாலிமெண்ட்	2—00
ரூஸ்ஸோ	1—50
மாஜினி	1—50
ருஷ்யா - சரித்திர வரலாறு	1—50
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்	1—25
அபிமன்யு	0—75
மாஜினியின் மணிமொழிகள்	0—75
டார்வின் - எடிஸன் - நியூட்டன்	1—25
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு. பிரஜைகளின் உரிமைகளும், கடமைகளும், அரசியல் கட்சிகள்	1—25

(தபாற்செலவு வேறு)

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

புதுக்கோட்டை :: திருச்சி ஜில்லா

47+5. XXI.B.22.

நமது தேசீயக் கொடி

"இது ஒரு சாம்ராஜ்யத்தின் கொடியல்ல; ஏகாதிபத்தியக் கொடியல்ல; ஆதிக்கக் கொடியல்ல; சுதந்திரக் கொடி. இது நம்முடைய சுதந்திரத்துக்கு மாத்திரமன்றி எல்லோரின் சுதந்திரத்துக்கும் சின்னமாக விளங்குகிறது. இந்தியர் வாழும் இடங்கள் என்ன, இந்திய ஸ்தானிகர்கள் தங்கும் ஸ்தலங்கள் என்ன, இந்தியக் கப்பல்கள் செல்லும் கடல்கள் என்ன, இப்படி உலகின் நாலா பாகங்களுக்கும் இந்தக் கொடி செல்லும். இது போகும் இடங்களுக்கெல்லாம் சுதந்திரம் என்ற செய்தியை, தோழமை என்ற செய்தியைக் கொண்டு செல்லும். உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு தேசத்துடனும் நேசமாயிருக்க இந்தியா விரும்புகிறது என்ற செய்தியை நமது கொடி பரப்பும். சுதந்திரத்தை நாடும் தேசங்களுக்கெல்லாம் இந்தியா உதவியளிக்கும் என்ற செய்தியை நமது கொடி பறை சாற்றும்.

—ஜவஹர்லால் நேரு.

MAHAMAHOPADHYAYA DR. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY, TIRUVANMIYUR, MADRAS

"ஞாபகமிருக்கட்டும்! இந்தக்கொடியின்கீழ் ஆண்டான்—அடிமை என்றோ, பணக்காரன்—ஏழை என்றோ பேதம் கிடையாது என்பது ஞாபகமிருக்கட்டும்! யாருக்கும் தனி உரிமை கிடையாது. கடமை, பொறுப்பு, தியாகம் என்பவைதான் யாவருக்கும் உண்டு. ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், ஜைனர்கள், சீக்கியர்கள், ஜொராஸ்டியர்கள் ஆகிய எந்த மதத்தினராக இருந்தாலும் நம் அனைவருக்கும் தாய் இந்தியாதான். பிரிக்க முடியாத ஒரே இதயத்தையும் பிரிக்க முடியாத ஒரே ஆன்மாவையும் பாரதமாதா பெற்றிருக்கிறாள். புத்துயிர் பெற்ற இந்தியாவின் புதல்வர்களே! புதல்விகளே! எழுங்கள்! எழுந்து நம் கொடியை வணங்குங்கள்!"

—சரோஜினி தேவி.

ஸ்ரீ முருகன் (பவர்) பிரஸ், விருத்தாசலம். 1888—61